

Czwartek, 20 maja 2010 r.

66. uważa, że jednoczesna konieczność zrównoważenia finansów publicznych oraz posiadania odpowiednich systemów ochrony i integracji społecznej wymaga podniesienia jakości i efektywności administracji i wydatkowania pieniędzy publicznych oraz że należy zachęcać państwa członkowskie do rozważenia środków, które zapewniają bardziej sprawiedliwy podział obciążeń podatkowych poprzez stopniowe i wyraźne ograniczenie obciążeń podatkowych spoczywających na zatrudnieniu i na MŚP; jest zdania, że pomogłoby to w zmniejszeniu ubóstwa, zapewnieniu spójności społecznej oraz napędzeniu wzrostu gospodarczego, które są kluczowymi czynnikami konkurencyjności i zrównoważenia europejskiego modelu gospodarczego i społecznego;

*

* *

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EBC oraz rządów państw członkowskich.

Wkład polityki spójności w realizację celów lizbońskich i celów strategii UE 2020

P7_TA(2010)0191

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i celów „UE 2020” (2009/2235(INI))

(2011/C 161 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 174–178,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 sierpnia 2007 r. pt. „Konkurencyjność europejskich regionów dzięki badaniom naukowym i innowacjom – Wkład w szybszy wzrost gospodarczy oraz lepsze i liczniejsze miejsca pracy” COM(2007)0474,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2007 r. pt. „Regiony dokonujące innowacji dzięki polityce spójności” SEC(2007)1547,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Wspólne działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – Nowy początek strategii lizbońskiej” COM(2005)0024,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0165.

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Ocena strategii lizbońskiej” SEC(2010)0114,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. pt. „Realizacja strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007–2013” (COM(2007)0798),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007–2013 (COM(2008) 0301),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2009 r. pt. „Dwudzieste sprawozdanie roczne na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008)” (COM(2009)0617),
 - uwzględniając oceny ex post okresu programowania 2000–2006,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie konsultacji dotyczących przyszłej strategii „UE 2020” (COM(2009)0647),
 - uwzględniając konkluzje z nieformalnego posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając przeprowadzone przez Komisję konsultacje społeczne na temat strategii „UE 2020” i ich rezultaty (SEC(2010)0116),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając strategiczne sprawozdanie Komisji z dnia 31 marca 2010 r. promujące unijną debatę na temat spójności,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0129/2010),
- A. mając na uwadze, że ze względu na to, iż ostatecznym celem polityki spójności jest ograniczenie różnic pomiędzy poziomami rozwoju różnych regionów oraz zmniejszenie zapóźnienia najmniej uprzywilejowanych regionów i wysp (w tym obszarów wiejskich), od 2007 r. rozporządzenia dotyczące funduszy strukturalnych przewidują obowiązkowe przeznaczanie środków na realizację celów lizbońskich przez państwa UE-15, a państwa UE-12 dobrowolnie przyjęły podobny mechanizm nieobowiązkowego przeznaczania środków, przy czym zasoby w ramach polityki spójności ukierunkowane są na atrakcyjność państw członkowskich i regionów, wzrost gospodarczy i zatrudnienie,
- B. mając na uwadze, że – zwłaszcza podczas obecnej recesji – polityka spójności jest jednym z głównych instrumentów służących wspieraniu wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia w UE ze względu m.in. na stałą kwotę środków finansowych przeznaczonych na długoterminowe programy i polityczne strategie rozwojowe, stosowany system zdecentralizowanego zarządzania oraz włączenie do podstawowych celów Wspólnoty jej priorytetów dotyczących zrównoważonego rozwoju,
- C. mając na uwadze, że w UE dwie trzecie inwestycji sektora publicznego jest dokonywanych na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz że na szczeblu władz regionalnych i lokalnych często skoncentrowane są znaczne kompetencje w zakresie realizacji polityki i władze te są najważniejszymi podmiotami, które wprowadzają w życie obecną strategię lizbońską i które będą realizować przyszłą strategię „UE 2020”,

Czwartek, 20 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że polityka spójności i strategia „UE 2020” powinny zostać zintegrowane, ponieważ politykę spójności włączono do Traktatu z Lizbony w celu wspierania wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia, będących głównymi celami strategii,
- E. mając na uwadze, że proponowana strategia „UE 2020”, podobna do strategii lizbońskiej, nie odzwierciedla w wystarczającym stopniu różnych poziomów rozwoju regionów i państw członkowskich, a zatem nie kładzie odpowiedniego nacisku na spójność gospodarczą w rozszerzonej UE,

Polityka spójności a strategia lizbońska

1. zauważa, że w ramach środków przyznanych na programy na lata 2007–2013 kwotę około 228 mld EUR w okresie 7 lat przeznaczono na priorytety lizbońskie; podkreśla, że ogólne kwoty środków, również w UE-12, przekroczyły sugerowane odsetki;
2. odnotowuje znaczne zróżnicowanie wysokości środków przyznanych poszczególnym państwom członkowskich i celom; podkreśla, że nie istnieje uniwersalna polityka dotycząca wszystkich obszarów oraz że próba jej stworzenia spowodowałaby brak odpowiedzialności i identyfikacji ze strategią na rzecz wzrostu gospodarczego i jej niedostateczną realizację;
3. przypomina, że już w latach 2000–2006, pomimo braku mechanizmu przeznaczania środków, istniał silny związek między programami realizowanymi w ramach polityki spójności a strategią lizbońską, przy czym kwota zainwestowana w badania naukowe i innowacje wyniosła 10,2 mld EUR;
4. jest zdania, że oryginalna strategia lizbońska, oparta wyłącznie na otwartej metodzie koordynacji, nie była w stanie ze względu na strukturę osiągnąć zadeklarowanych celów, a faktyczne wyniki osiągnięto dopiero po połączeniu jej z polityką spójności; podkreśla, że powinno się uniknąć tego błędu w proponowanej strategii „UE 2020”;
5. z ubolewaniem zauważa, że – ze względu na opóźnienie w rozpoczęciu realizacji programów i wynikający z niego brak danych dotyczących wydatków – na tym etapie nie można zweryfikować, w jakiej mierze środki przyznane na realizację programów pokrywają się z faktycznymi wydatkami, nie jest również możliwa ocena trafności inwestycji lizbońskich, szczególnie w odniesieniu do programowania w mniej rozwiniętych krajach; z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania strategicznego Komisji i zwraca się o przeprowadzenie na tej podstawie międzyinstytucjonalnej debaty na wysokim szczeblu w celu przeanalizowania wkładu polityki spójności w osiągnięcie celów lizbońskich i dokonania oceny przyszłych wzajemnych zależności;
6. krytykuje brak ogólnej oceny wpływu wydatków w ramach polityki spójności na rozwój regionalny; wzywa Komisję do dokonania oceny terytorialnego wpływu środków przeznaczonych w ramach funduszy strukturalnych na strategię lizbońską oraz oceny, czy system ten faktycznie przyczynia się do zrównoważonego i spójnego rozwoju regionalnego;
7. uznaje, że skuteczna ocena musi opierać się na wskaźnikach umożliwiających porównanie i agregację danych dotyczących poszczególnych regionów; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji wskaźników oceny do 2012 r. w celu zapewnienia sposobów pomiaru wywieranych skutków, również z uwzględnieniem aspektu ilościowego i jakościowego, oraz dokonania niezbędnych korekt w następnym okresie programowania;
8. z ubolewaniem zauważa, że chociaż głównymi celami strategii lizbońskiej pierwotnie były wzrost gospodarczy, zatrudnienie i spójność społeczna, w momencie ponownego rozpoczęcia realizacji strategii w 2005 r. przedstawiono mniej ambitny program;
9. uważa słaby system wieloszczeblowego sprawowania rządów za główne ograniczenie strategii lizbońskiej, polegające na niedostatecznym udziale władz regionalnych i lokalnych oraz społeczeństwa obywatelskiego w opracowywaniu, realizacji i ocenie strategii oraz w informowaniu o niej; zaleca ich większe zaangażowanie na wszystkich etapach w przyszłości;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

10. podkreśla, że zastosowanie zasady partnerstwa w strategii lizbońskiej zwiększyło poczucie odpowiedzialności za osiągnięcie celów wśród władz lokalnych i regionalnych, a także zainteresowanych podmiotów gospodarczych i społecznych, oraz zapewniło większą trwałość interwencji; apeluje do Komisji o skuteczniejsze monitorowanie wdrażania zasady partnerstwa w państwach członkowskich;

11. zauważa, że regiony i miasta europejskie odgrywają fundamentalną rolę w realizacji strategii lizbońskiej, ponieważ są kluczowymi podmiotami w dziedzinie polityki innowacji, badań naukowych i edukacji; odnotowuje, że realizują one ponad jedną trzecią wszystkich inwestycji publicznych w UE i w coraz większym stopniu koncentrują się na przeznaczaniu środków z funduszy strukturalnych na cele związane ze wzrostem i miejscami pracy;

12. zwraca uwagę, że w szczególności szczebel regionalny i lokalny ma do odegrania istotną rolę jako element pozwalający dotrzeć do licznych podmiotów gospodarczych i społecznych działających i prowadzących produkcję w Europie, zwłaszcza MŚP, oraz wspierać edukację i szkolenie zawodowe, badania naukowe, innowacje i rozwój;

13. ubolewa nad słabym efektem synergii między narodowymi strategicznymi ramami odniesienia a krajowymi programami reform w ramach strategii; zaleca bardziej zdecydowany i regularny dialog – wspierany na wszystkich szczeblach, w tym na szczeblu wspólnotowym – między organami administracyjnymi odpowiedzialnymi za politykę spójności oraz strategię lizbońską i strategię „UE 2020” oraz odpowiednimi partnerami z komitetu monitorującego;

14. docenia dotychczasowe wyniki osiągnięte dzięki instrumentom inżynierii finansowej i współpracy z EBI w zakresie wspierania innowacji i badań naukowych poprzez odnawialne formy finansowania oraz podkreśla potrzebę wzmocnienia powiązań między instrumentami finansowania UE a instrumentami finansowania EBI; uznaje, że wykazują one potencjał jako dźwignia inwestycji i zwraca się o ich wzmocnienie, co dotyczy zwłaszcza instrumentów JEREMIE i JESSICA, w celu zapewnienia lepszego wsparcia przedsiębiorców i MŚP; zaleca uproszczenie przepisów dotyczących tych instrumentów, aby umożliwić ich większe wykorzystywanie przez beneficjentów;

Polityka spójności a strategia „UE 2020”

15. pozytywnie ocenia debatę nad strategią „UE 2020”; podkreśla długoterminowy charakter tej strategii, która ma na celu stworzenie ramowych warunków dla stabilnego wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie oraz dla przejścia w kierunku zrównoważonej gospodarki, i zgadza się z określonymi w niej priorytetami; podkreśla, że następnie należałoby opracować podejście oparte na wieloszczeblowym zarządzaniu w odniesieniu do spójności terytorialnej tak bardzo potrzebnej w Europie;

16. z zalem zauważa, że ta strategia została zaproponowana przed ukończeniem przeglądu obecnej strategii lizbońskiej; zdecydowanie zaleca Komisji przygotowanie rzetelnej oceny niedociągnięć we wdrażaniu strategii lizbońskiej; podkreśla, że zalecenia zawarte w niniejszym sprawozdaniu parlamentarnym powinny zostać uwzględnione w ostatecznej wersji nowej strategii;

17. zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia efektywnej i rozległej infrastruktury poprzez modernizację systemów transportu, wprowadzenie rozwiązań transportowych, które nie zanieczyszczają środowiska, poprawę dostępu do wody pitnej oraz systemów kanalizacyjnych i systemów gospodarowania odpadami, wprowadzenie skuteczniejszego zarządzania środowiskowego oraz zapewnienie zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych i energii odnawialnej z myślą o rozwoju gospodarczym i zwiększenia spójności;

18. apeluje do UE o przyjęcie szczegółowych środków i podjęcie stosownych działań w celu zaspokojenia szczególnych potrzeb regionów, w których występują przeszkody naturalne lub demograficzne o charakterze poważnym lub trwałym, takich jak regiony przybrzeżne, wyspy, regiony górskie, regiony transgraniczne i najbardziej oddalone, w świetle przewidzianej w Traktacie z Lizbony podstawy prawnej dla spójności terytorialnej;

19. docenia uwzględnienie we wniosku wymiaru społecznego, lecz podkreśla, że filar gospodarczy odgrywa główną rolę w tworzeniu miejsc pracy, a więc istotne jest ukończenie tworzenia wolnego, otwartego i funkcjonującego rynku wewnętrznego, umożliwiającego przedsiębiorstwom elastyczne reagowanie na tendencje makroekonomiczne; podkreśla, że ostatni kryzys pokazał, iż strategia na rzecz wzrostu gospodarczego nie może lekceważyć celów ochrony społecznej, dostępu do usług, przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

20. z zadowoleniem przyjmuje apel o tworzenie bardziej zrównoważonych, inteligentnych miejsc pracy, lecz uznaje, że nowy model gospodarczy może spowodować nierówny podział kosztów i korzyści pomiędzy poszczególne państwa członkowskie i regiony, a zatem aby zapobiec temu zjawisku, apeluje do Unii o wzięcie odpowiedzialności i wskazanie kluczowych obszarów działania, w których zgodnie z zasadą pomocniczości interwencja na szczeblu europejskim jest najbardziej odpowiednia w celu osiągnięcia najkorzystniejszych wyników dla wszystkich;

21. podkreśla, że badania naukowe i innowacje są najważniejszymi narzędziami wspierania rozwoju UE oraz że mogą one zwiększać jej konkurencyjność w obliczu wyzwań globalnych; jest zdania, że w tych dziedzinach konieczne są regularne inwestycje oraz regularna ocena poczynionych postępów na podstawie osiągniętych wyników; apeluje w związku z tym o lepszą koordynację funduszy strukturalnych i programu ramowego w celu maksymalizacji korzyści z finansowania badań i innowacji w przyszłości oraz o lepszy rozwój regionalnych klastrów innowacyjnych w państwach członkowskich i między państwami członkowskimi;

22. jest przekonany, że edukacja i szkolenie są podstawowymi warunkami wstępnymi rozwoju UE oraz że mogą one zwiększać jej konkurencyjność w obliczu wyzwań globalnych; uważa, że należy regularnie zapewniać inwestycje w tej dziedzinie oraz regularnie oceniać postępy w realizacji celów;

23. uznaje, że ugruntowana struktura celów w polityce strukturalnej okazała się sukcesem w pierwszych latach swojego obowiązywania; z uwagi na niezawodność planowania apeluje o utrzymanie tej struktury, jak też o utrzymanie zasady dzielonego zarządzania; uznaje, że w związku z dostosowaniem do zakładanych rezultatów strategii „UE 2020” konieczna może być modyfikacja wspomnianych celów;

24. zwraca uwagę, że braki w infrastrukturze, szczególnie na obszarach wiejskich, są nadal znacznie zróżnicowane w Europie, co blokuje jej potencjał wzrostu oraz płynne funkcjonowanie rynku wewnętrznego; podkreśla znaczenie współpracy transgranicznej w tym zakresie oraz uważa, że trzeba stworzyć prawdziwie równe reguły konkurencji w sektorach transportu, energetyki, telekomunikacji i infrastruktury informatycznej oraz włączyć je do strategii i nadal traktować jako istotną część polityki spójności;

25. uznaje, że budżet UE musi odgrywać główną rolę w osiągnięciu celów strategii „UE 2020”; jest zdania, że polityka spójności, ze względu na jej nacisk na strategię, jej silną i wiążącą warunkowość, dostosowane interwencje oraz monitorowanie i pomoc techniczną, jest skutecznym i efektywnym mechanizmem służącym realizacji strategii „UE 2020”;

26. zauważa, że szczególnie w odniesieniu do dostępu do łączy szerokopasmowych istnieją znaczne deficyty na obszarach wiejskich, które należy wyrównać zgodnie z celem ustanowionym w europejskiej agendzie cyfrowej, aby wesprzeć zrównoważony rozwój gospodarczy tych regionów;

27. z zadowoleniem przyjmuje uznanie roli funduszy strukturalnych w realizacji celów strategii „UE 2020”; podkreśla jednak, że polityka spójności nie jest jedynie źródłem stabilnego finansowania, lecz jest również potężnym instrumentem służącym rozwojowi gospodarczemu wszystkich regionów Europy; jej główne cele, tj. zlikwidowanie rozbieżności pomiędzy regionami oraz wprowadzenie realnej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej w Europie, a także jej zasady, tj. podejście zintegrowane, wieloszczeblowe sprawowanie rządów i prawdziwe partnerstwo, są kluczowymi dodatkowymi elementami gwarantującymi powodzenie strategii i powinny zostać z nią skoordynowane;

28. podkreśla, że zdecydowana i dobrze finansowana polityka spójności, obejmująca wszystkie regiony europejskie, winna być kluczowym elementem strategii „UE 2020”; uważa, że polityka ta, wraz z jej podejściem horyzontalnym, jest warunkiem wstępnym osiągnięcia celów strategii „UE 2020”, jak również osiągnięcia społecznej, gospodarczej i terytorialnej spójności w UE; odrzuca wszelkie próby ponownej nacjonalizacji polityki spójności i zwraca się o pełne wsparcie wymiaru regionalnego w przeglądzie budżetu UE;

29. podkreśla, że odpowiednio wczesne określenie mechanizmów realizacji ma decydujące znaczenie dla powodzenia strategii „UE 2020”;

30. podkreśla, że polityka spójności nie jest podrzędna w stosunku do strategii „UE 2020”; podkreśla, że chociaż priorytety polityki spójności powinny zostać uzgodnione z celami strategii „UE 2020”, należy dopuścić wystarczającą elastyczność, aby uwzględnić regionalną specyfikę i wesprzeć słabsze i najbardziej potrzebujące regiony z myślą o pokonaniu ich trudności społeczno-gospodarczych, przeszkód naturalnych i ograniczeniu rozbieżności;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

31. zwraca się o lepszy system sprawowania rządów w ramach strategii „UE 2020” w porównaniu ze strategią lizbońską; zaleca jej opracowanie i realizację, przy wykorzystaniu funduszu spójności i funduszy strukturalnych, zgodnie z zasadą wieloszczeblowego sprawowania rządów, tak aby zapewnić większe zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych oraz zainteresowanych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że zaangażowanie to mogłoby obejmować przyjęcie porozumień w sprawie wieloszczeblowego sprawowania rządów;

32. uważa, że strategia „UE 2020” powinna być integralnym elementem w dążeniu do celu, jakim jest spójność terytorialna, która jest nowym celem zawartym w traktacie lizbońskim; uważa, że lokalne inicjatywy na rzecz współpracy transgranicznej oferują potencjał dla spójności terytorialnej, który nie został jeszcze wystarczająco wykorzystany; zachęca Komisję do przedstawienia roli strategii dotyczących makroregionów w sposób bardziej szczegółowy we wnioskach dotyczących przyszłych ustaleń w dziedzinie współpracy terytorialnej;

33. zwraca uwagę, że silniejszy terytorialny wymiar strategii, uwzględniający specyfikę regionów europejskich o różnych poziomach rozwoju, wraz z bezpośrednim zaangażowaniem regionalnych i lokalnych władz oraz partnerów, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie funduszy strukturalnych, w planowanie i realizację odpowiednich programów, spowoduje większe poczucie odpowiedzialności za osiągnięcie jej celów na wszystkich szczeblach oraz zapewni większą świadomość celów i rezultatów na najniższych szczeblach; ponadto uważa, że regiony należy stale wspierać poprzez opracowywanie innowacyjnych instrumentów finansowych, tak aby ich rola w osiągnięciu celów strategii lizbońskiej została utrzymana;

34. podkreśla znaczenie znajomości aspektów terytorialnych, zarówno w skali lokalnej, jak i regionalnej, dla celów strategii „UE 2020”; w tym celu za konieczne uznaje zapewnienie łącznych statystyk oraz zdolności do odczytywania wskaźników, zarówno na szczeblu lokalnym, jak i regionalnym;

35. zwraca uwagę na kluczową rolę miast w realizacji celów strategii „UE 2020”; wzywa do uwzględnienia ich doświadczenia i wkładu przy realizacji priorytetów strategii „UE 2020”, co dotyczy zwłaszcza zmian klimatycznych, integracji społecznej, zmian demograficznych oraz inwestycji w zrównoważony rozwój gospodarczy, energię, transport, gospodarkę wodną, opiekę zdrowotną, bezpieczeństwo publiczne itp.; zgadza się ze wstępnymi konkluzjami Rady, w których zauważa ona, że należy zaangażować regiony w przyszłą strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia; sugeruje, że skoro wszelkie strategie w tej dziedzinie mają być realizowane we współpracy regionami i miastami, Komisja i Rada powinny uwzględnić wskazówki Komitetu Regionów w sprawie strategii „UE 2020”;

36. oczekuje, że Komisja przedstawi konkretne propozycje dotyczące stworzenia efektu synergii między polityką spójności a obecnymi strategiami polityki sektorowej zgodnie z podejściem zintegrowanym; zaleca racjonalizację celów, instrumentów i procedur administracyjnych stosowanych w przypadku programów oraz uzgodnienie czasu trwania programów realizowanych w ramach tych strategii;

37. uważa jednak, że Unia powinna kontynuować stosowanie Funduszu Spójności i funduszy strukturalnych jako głównych mechanizmów finansowania, ponieważ mają one ugruntowane i operacyjne metody realizacji; jest zdania, że tworzenie nowych odrębnych funduszy tematycznych służących realizacji celów strategii „UE 2020” jest zbędne, i uważa, że cele te należy w zamian za to włączyć do polityki spójności i rozwoju wsi;

38. zaleca przyjęcie uproszczonego podejścia do wykorzystywania funduszy strukturalnych w przyszłych ramach regulacyjnych; podkreśla, że harmonizacja przepisów i procedur, a także uwzględnienie modeli najlepszych praktyk może spowodować uproszczenie systemów realizacji i zachęcić potencjalnych beneficjentów do uczestnictwa w programach współfinansowanych ze środków UE;

39. zaleca Komisji dokonanie rocznego przeglądu priorytetów strategii „UE 2020” na podstawie wyników uzyskanych z jej realizacji oraz z uwzględnieniem wszelkich zmian warunków, które były początkowo przewidywane, oraz określania nowych priorytetów jako blisko związanych z trwałymi zmianami na szczeblu lokalnym, regionalnym i globalnym;

40. apeluje do Komisji o jak najszybsze przedstawienie Parlamentowi zorganizowanego programu prac służących realizacji przedmiotowej strategii oraz, w przyszłości, o przedstawienie jasnych ocen realizacji; ponadto apeluje o sporządzenie dokumentu roboczego wyraźnie określającego relacje pomiędzy strategią a polityką spójności;

Czwartek, 20 maja 2010 r.

41. jest zdania, że Komitet Regionów powinien nadal monitorować postępy na gruncie przyszłej strategii „UE 2020” za pomocą swojej platformy służącej monitorowaniu procesu lizbońskiego; jest również zdania, że powinno się wymagać od państw członkowskich składania w zorganizowany sposób rocznych sprawozdań z poczynionych postępów;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego

P7_TA(2010)0192

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego (2009/2215(INI))

(2011/C 161 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację barcelońską ustanawiającą partnerstwo europejsko-śródziemnomorskie, przyjętą podczas europejsko-śródziemnomorskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych, która odbyła się w dniu 27 i 28 listopada 1995 r. w Barcelonie,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany: „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319),
- uwzględniając zatwierdzenie przez Radę Europejską na posiedzeniu w Brukseli w dniu 13 i 14 marca 2008 r. inicjatywy „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”,
- uwzględniając oświadczenie wydane na szczycie poświęconym regionowi Morza Śródziemnego, który odbył się w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając deklarację końcową z posiedzenia ministrów spraw zagranicznych Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, które odbyło się w dniu 3 i 4 listopada 2008 r. w Marsylii,
- uwzględniając oświadczenia Prezydium Europejsko-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (EMPA), przyjęte w Paryżu (w dniu 12 lipca 2008 r.), w Kairze (w dniu 22 listopada 2009 r.) i w Rabacie (w dniu 22 stycznia 2010 r.),
- uwzględniając konkluzje posiedzenia konstytucyjnego Europejsko-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM), które odbyło się w Barcelonie w dniu 21 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając deklarację końcową europejsko-śródziemnomorskiego szczytu rad społeczno-gospodarczych i podobnych instytucji, który odbył się w Aleksandrii w dniu 19 października 2009 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie polityki śródziemnomorskiej Unii Europejskiej, a zwłaszcza rezolucję z dnia 15 marca 2007 r. ⁽¹⁾ i z dnia 5 czerwca 2008 r. ⁽²⁾, oraz swoją rezolucję w sprawie procesu barcelońskiego: Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, z dnia 19 lutego 2009 r. ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 210.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 76.